

Anders Jansson

LIVS LÖGNEN

– OM LIVETS UPPKOMST

Anders Jansson

**LIVS
LÖGNEN**

– OM LIVETS UPPKOMST

Förlagshuset Siljans Mäsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-889097-76-7

© Anders Jansson

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsillustration samt illustrationer i inlagan:

© Helena Larsson

www.evahelena.se

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: Scandbook AB, Falun 2018

www.scandbook.se

INNEHÅLL

Förord	7
Inledning	9
KAPITEL 1 – Utvecklingens början	15
KAPITEL 2 – Människokroppen	27
KAPITEL 3 – Sinnen och medvetande	35
KAPITEL 4 – Växtriket	43
KAPITEL 5 – DNA-molekylen och cellen	49
KAPITEL 6 – Från slump till skapare	59
KAPITEL 7 – Sinnena skapar världen	65

KAPITEL 8 – Slumpen konstruerar	79
KAPITEL 9 – Makt och vetenskap.....	85
KAPITEL 10 – Utvecklingsläran – en bubbla.....	97
KAPITEL 11 – Ohållbara förklaringar.....	103
KAPITEL 12 – Utvecklingsläran i ny skepnad.....	113
KAPITEL 13 – Sanning och konsekvens	119
KAPITEL 14 – Vår värld lite grann från ovan	125
KAPITEL 15 – Att omskapa livet	135
KAPITEL 16 – Förnuft kontra auktoritetstro.....	141

FÖRORD

Hej läsare!

Innehållet i den här boken utgör ett ifrågasättande av en sedan länge allmänt accepterad syn på hur livet på jorden har uppstått – nämligen utvecklingslärans förklaringsmodell.

Eftersom vetenskapen står bakom utvecklingsläran och därtill har ett grundmurat förtroende hos de allra flesta människor, så tror nästan alla på utvecklingslärans tes om att livet uppstått och utvecklats slumpmässigt till alla de livsformer som nu finns på jorden. Vi har alla skedmatats med detta: först i skolan, och sedan i vuxen ålder genom böcker, tidningar, radio och tv.

Det kanske är så att vi tycker oss ha blivit övertygade om

utvecklingslärans riktighet och därför heller inte är motiverade att ifrågasätta den. Så var det också för mig. Men när jag väl fick impulsen att utvecklingsläran kanske ändå inte är rätt, och började nysta i tankegångarna, så stod det ganska snart klart för mig att här fanns stora stöttestenar som var omöjliga att komma förbi när det gäller utvecklingslärans tankesystem.

Jag är inte biolog och har ingen naturvetenskaplig skolning. De tankar och idéer som här läggs fram bygger i stället på logiskt resonemang (följdriktigt tänkande), grundat på allmänna kunskaper.

Jag hoppas att du som läser det här också tycker att det skulle vara spännande och utmanande att på djupet ifrågasätta den etablerade vetenskapens syn på livets uppkomst.

Följ då med på en upptäcktsresa med syfte att avslöja och genomskåda ”livslöggen”!

Anders Jansson

INLEDNING

”Livet uppstod av en slump och har sedan utvecklats mer eller mindre slumpmässigt till allt det liv som nu finns på jorden.”

Detta påstående är det inte många som säger emot, åtminstone inte i västvärlden. Vi är alla djupt indoktrinerade med denna ”livsfilosofi”. Så djupt inpräntat i medvetandet sitter detta att det till och med för de flesta, skulle jag tro, är svårt att tänka på något annat sätt. Så blir det när en uppfattning, ett tänkesätt, varit så dominerande under så lång tid som utvecklingsläran har varit i västerlandet. Utvecklingsläran – läran om livets uppkomst och utveckling – ifrågasätts nästan aldrig, utan ses som en självklar sanning.

Tron på utvecklingsläran är den mest grundläggande av

alla trosuppfattningar vi har, som vi bygger vår verklighetsuppfattning på. Den enda trosuppfattning som kan vara mer grundläggande är tron på en Skapare, en allsmäktig Gud. De båda ståndpunkterna strider dock emot varandra. Trots detta är det många, kanske de flesta, som håller sig med båda dessa uppfattningar samtidigt. Det västerländska samhället har alltså ett dubbelseende i den största av alla frågor: Hur uppstod livet?

Hur kan detta vara möjligt i en kultur genomsyrad av vetenskapligt tänkande? Hur kan den moderna, upplysta nutidsmänniskan ha två motstridiga uppfattningar i den mest grundläggande av alla frågor? Detta har pågått i mer än hundra år!

Förklaringen kan vara att den oenighet som uppstod i frågan när Charles Darwin år 1859 publicerade sitt verk "Om arternas uppkomst" aldrig klarades upp. Det uppstod då en häftig debatt åtminstone i Storbritannien, Charles Darwins hemland. Men sedan har de båda stora auktoriteterna, kyrkan och naturvetenskapen, i stort sett lämnat varandra i fred med sina respektive ståndpunkter. Den vanliga auktoritetstroende västerländska människan har på så sätt lämnats i sticket med två motstridiga uppfattningar, hävdade av två av samhällets grundpelare: naturvetenskapen och kyrkan.

Eftersom de båda parterna i denna tvistefråga har lämnat

varandra i fred, kanske för "familjefridens" skull, har frågan inte hållits levande. I skolan har både vetenskapens och kyrkans syn på livets uppkomst lärts ut, utan att de ställts emot varandra. Frågan har aldrig ställts på sin spets och har därför varit slumrande i folkmedvetandet. De båda ståndpunkternas oförenlighet har därför heller inte blivit uppenbar för det stora flertalet.

Med tiden har naturvetenskaperna, innefattande biologivetenskapen, stärkt sin ställning i samhället samtidigt som kyrkans och religionens ställning har försvagats. I motsvarande mån har utvecklingslärans syn på livets uppkomst blivit mer och mer dominerande bland människor i allmänhet.

I skolundervisningen har utvecklingslärans förklaring nästan fått monopolställning. Samtidigt har kristendomen förlorat sin monopolställning bland religionerna i skolans religionsundervisning. De olika religionerna ges en jämbördig ställning och ingen av dem lärs ut som en given sanning. Däremot har naturvetenskapen ingen alternativ vetenskap att konkurrera med. Vad gäller livets uppkomst är det entydigt utvecklingsläran som lärs ut. Här råder ingen förvirring som det tycks göra på religionens område. I praktiken har skolan (åtminstone de senaste 50–60 åren) lärt ut att utvecklingslärans förklaring är den riktiga, helt i linje med naturvetenskapens starka ställning i samhället.

Det kan se ut som om det naturvetenskapliga synsättet slutgiltigt har segrat. Nästan ingen ifrågasätter utvecklingslärans förklaring av livets uppkomst. Men så är det egentligen ändå inte. Enligt undersökningar så tror en stor del av Sveriges befolkning på en högre makt i någon form. Förhållandet torde vara ungefär detsamma i hela västvärlden. Jag vet inte om det gjorts någon motsvarande undersökning om tron på utvecklingsläran. Men med stor säkerhet skulle åtminstone 90 procent svara ja på frågan om de delar naturvetenskapens syn på livets uppkomst och utveckling.

Saken är alltså den att en stor andel av västvärldens befolkning tror både på en högre makt och på utvecklingsläran. Det kan förstås vara så att många i den här stora gruppen tror på en Gud (en högre makt) som inte har (har haft) någonting med livets uppkomst att göra, även om det kan tyckas vara en något ologisk ståndpunkt. Det förefaller troligare att de flesta inte tänkt över saken så noga och därigenom omedvetet intagit två motstridiga ståndpunkter samtidigt. Ett tredje alternativ är att man tror att tron på en Skapare är förenlig med utvecklingsläran, med andra ord att livet har utvecklats enligt utvecklingsläran men att allt har styrts av en Skapare. Men faktum är att utvecklingsläran inte räknar med någon Skapare. Det ingår helt enkelt inte i konceptet.

Så har det västerländska samhället kommit att ha en dub-

bel hållning i den mest grundläggande av alla frågor; avgörande för vår verklighetsuppfattning och vårt tänkande och handlande i stort och smått.

Håller du med om att frågan om livets uppkomst och utveckling är viktig? Håller du med om att vi borde försöka reda ut den här frågan så långt det är möjligt?

Låt oss göra det! Men lämna om möjligt först alla gamla föreställningar bakom dig. Lämna också all auktoritetstro bakom dig. Lita bara till ditt eget förnuft!

Nu prövar vi teorins (hypotesens) hållbarhet med hjälp av logiskt tänkande och med ett öppet sinne!

KAPITEL 1

UTVECKLINGENS BÖRJAN

Är det verkligen möjligt att livet har uppstått och utvecklats av sig självt? Vad är liv för det första?

Sett utifrån våra jordiska förhållanden måste ”en enhet liv” vara ett avgränsat stycke materia som har förmåga att utföra någon sorts aktivitet, medveten eller omedveten. Vi kan också säga att liv är någonting komplext, det vill säga att flera olika delfunktioner samverkar till en helhetsfunktion som upprätthålls över tiden. Det stycke materia som vi kallar liv ska också kunna reproducera sig.

Där har vi en enkel definition av liv, obestämd i tid och rum.

En mera vetenskaplig definition lyder så här: ”Liv är förknippat med upptagning, förändring och avgivande av ämnen (ämnesomsättning) och energi (energiomsättning). Det

är en egenskap som utmärks bland annat av förmåga till fortplantning, förmåga att registrera (förnimma) förhållanden i omgivningen, förmåga att upprätthålla en från termodynamisk synpunkt instabil ordning, samt genom evolution genom naturligt urval.” (Enligt Nationalencyklopedin.) Det är slutet av definitionen ”... evolution genom naturligt urval” som ifrågasätts i den här boken.

Om utvecklingsläran är sann måste någon form av liv, enligt vår definition, på något sätt ha uppstått i tiden och rummet. Detta liv måste i och för sig inte nödvändigtvis ha uppstått på jorden. Vi kan också tänka oss att det på något sätt har kommit till jorden utifrån rymden. Men låt oss för enkelhetens skull anta att det uppstått på jorden någon gång i tiden.

Vi kan inte förstå hur det har gått till att detta liv har uppstått. Även den enklaste form av liv som vi känner till är mycket komplex om vi tittar närmare efter. Den allra första och enklaste formen av liv måste till exempel kunna reproducera sig självt. Det är en absolut förutsättning för att livet ska kunna upprätthållas och utvecklas till flera olika former av liv.

Vi skulle kunna avfärda utvecklingsläran redan här och säga att detta är omöjligt. En komplex organism som kan reproducera sig kan inte ha uppstått av sig själv, av en slump. Men låt oss acceptera att detta trots allt har inträffat.

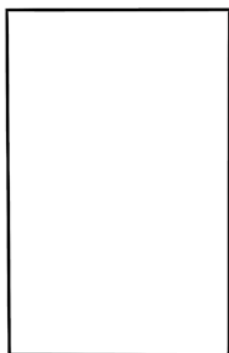
Vi har nu den första ursprungliga formen av liv, troligen i någon vattensamling på land. En enda individ, en encellig organism. Denna individ reproducerar sig genom delning. Det är det enda tänkbara, eller hur? Nu har vi två likadana individer som flyter omkring i vattnet.

Dessa två individer fortsätter att föröka sig genom delning. Efter en tid finns det många individer av denna första form av liv.

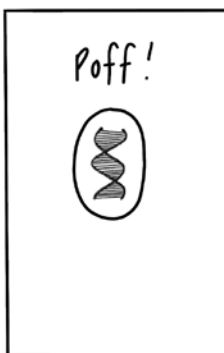
Nästa steg i utvecklingen är att en eller flera av dessa individer ger upphov till en avkomma som på något sätt skiljer sig från "föräldern". Denna utvecklade individ förökar sig genom delning så att det med tiden finns många av denna något förändrade organism (jämfört med ursprungsorganismen), den är dock fortfarande encellig.

Vi tänker oss att utvecklingen av livet fortsätter på detta sätt. En eller flera individer av en utvecklad variant av urcellen ger upphov till en förändrad men fortfarande encellig avkomma. Med tiden har vi fått många olika utvecklade former av encelliga organismer – så olika som encelliga organismer nu kan vara. Reproduktionen sker fortfarande genom delning – det enda möjliga.

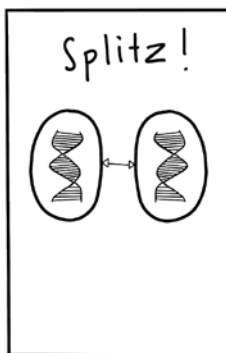
Vid någon tidpunkt måste en förändring i fortplantningsätt uppstå. Vi har ju facit, nämligen alla de former av liv som nu finns på jorden, och vet att många av de nu existerande

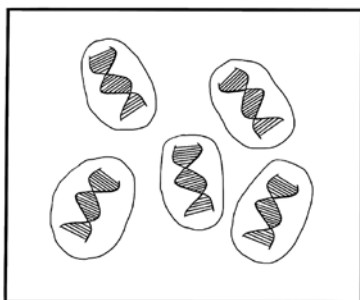
Inte ett liv.

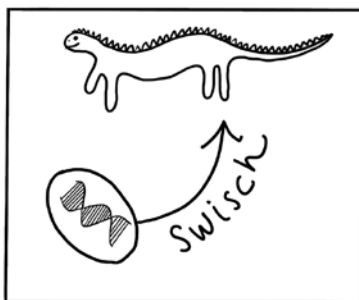
Plötsligt: Ett liv uppstår.

Plötsligt igen: Ett liv blir två.

Efter ett tag: Många liv, men tråkigt.

Plötsligt, helt oväntat: Superstraurus uppenbarar sig.

arterna reproducerar sig på annat sätt än genom delning. Om nu livet på jorden har utvecklats så som utvecklingsläran hävdar så måste någon av individerna som förökar sig genom delning ge upphov till en avkomma som reproducerar sig på något annat sätt.

Ett stort och avgörande steg i utvecklingen inträffar när sättet att fortplanta sig övergår från att ske genom delning (som hos amöban till exempel) till att ske genom parning mellan två olika kön av samma art, alternativt genom självbefruktning hos en tvåkönad art. Det är svårt, eller omöjligt, att förstå hur den här övergången skulle ha gått till. Vi har en encellig art som förökar sig genom delning. Vi ska ha en art – rimligen uppbyggd av miljontals celler och med många olika organ – som förökar sig genom parning eller självbefruktning. Hur ser den övergången ut?

Det går inte att tänka sig någonting mitt emellan, alltså en art som delvis förökar sig genom delning och delvis genom parning eller självbefruktning. Logiken säger att det måste gå till på antingen det ena eller det andra sättet. Här går en skarp gräns.

Vi kommer då fram till att en av alla de encelliga individer som förökar sig genom delning föder två olika avkommor av olika kön, alternativt en tvåkönad avkomma, med en helt annan utrustning än den har själv. Dess avkommor ska vara

uppbyggda av miljontals celler och föröka sig genom att lägga ägg, ur vilka deras ungar kläcks, och vara utrustade för det.

Men hur kan en encellig art som förökar sig genom delning få en avkomma med miljontals celler?

Vetenskapen är (enligt Wikipedia) inte säker på hur flercelligt liv uppkom. Det finns flera konkurrerande hypoteser vilka alla går ut på att encelliga organismer på något obegripligt sätt kommit samman och bildat den första mångcelliga organismen med olika samverkande organ, inklusive fortplantningsorgan, och över lång tid.

Det låter sig sägas. Och om det sägs av den högsta auktoriteten så tror nästan alla på det. Men i själva verket är det som att säga att ibland blir ett plus ett en miljon.

Upp på land!

Vi hoppar framåt i tiden och utvecklingskedjan några miljoner år, eller vad det kan vara, och kommer fram till den tidpunkt då det första djuret ska ta klivet från livet i havet och upp på land. Vi antar att även om de första formerna av liv möjligen utvecklades i en vattensamling på land så har den fortsatta utvecklingen huvudsakligen skett i havet. Vi har då en fisk som är utvecklad för att leva i vatten. Den andas med gälar och måste därför ha tillgång till vatten för att kunna leva. Om fisken spolats upp på land och blir liggande där så

dör den ganska snart av syrebrist eftersom gälarna inte kan tillgodogöra sig syret i luften.

Vänta ett tag! Om det finns syre i luften så måste det finnas syreproducerande växter på land, även om också växterna i havet producerar syre men kanske inte i tillräcklig omfattning för att djur med lungor ska kunna leva på land. Det tyder på att växterna erövrat landbacken före fiskarnas efterföljare. Så är det också enligt utvecklingsläran: de första växterna ska ha kommit upp på land för cirka 470 miljoner år sedan, de första djuren för 420 miljoner år sedan. Kanske har också enklare former av organismer kommit upp på land före fisken. Men enligt utvecklingsläran härstammar de högre utvecklade arterna på land från fiskarna så vi fortsätter på den linjen. Hur växterna och andra lägre utvecklade organismer utvecklats och kommit upp på land är en fråga för sig, men är principiellt ointressant för vår prövning av utvecklingsläran.

Vi har konstaterat att en fisk som är utrustad med gälar inte kan leva på land. Och även om den kunde andas luft kan den inte förflytta sig, och skulle därför inte överleva länge på land. Strandlinjen tycks därför svår att passera med livet i behåll.

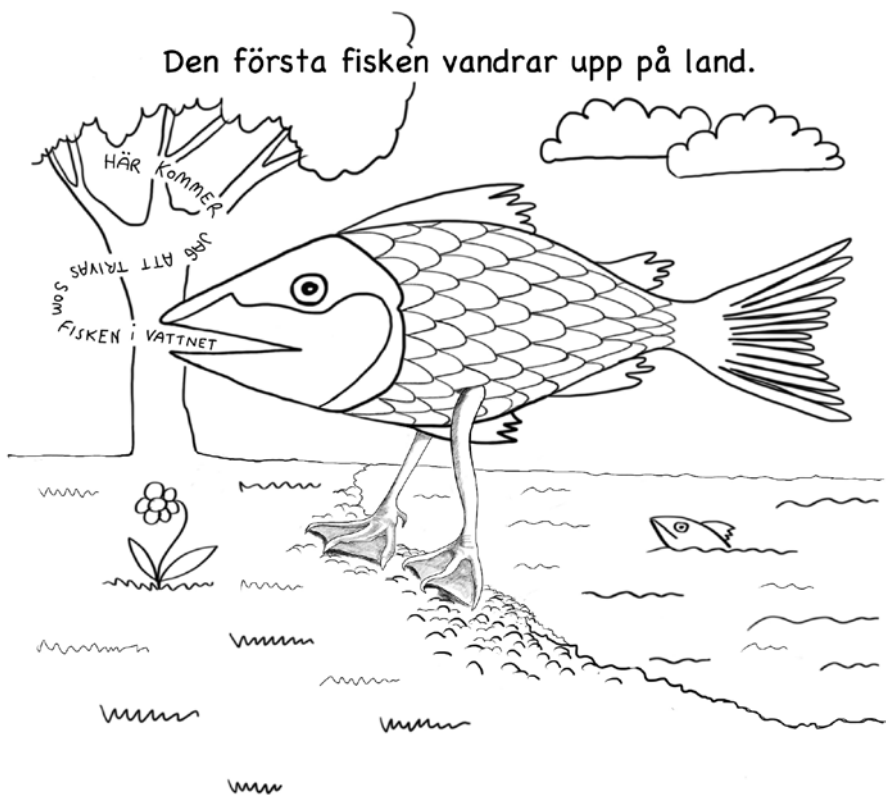
För att komma upp på land måste fisken först utveckla lungor och organ för att kunna röra sig på land. Det är svårt

att förstå hur detta skulle ha gått till. En fisk som är utrustad för ett liv i vattnet utvecklar under miljontals år organ som den inte har någon nytta av så länge den lever i vattnet. När organen till sist är färdigutvecklade och integrerade med redan existerande organ upptäcker fisken att de nya organen kan användas till att leva, och röra sig med, på land.

Godtar du att detta kan ha hänt? Kom ihåg att vi inte räknar med någon skapande intelligens som skulle ha planerat utvecklingen och haft någon avsikt med den. All utveckling har skett i blindo, utan någon styrning av en skapande intelligens.

En grundpelare i utvecklingsläran är att förändringar i organismen sker slumpmässigt genom mutationer i arvsanlagen, och att det ibland av en slump uppstår en förändring som förbättrar dess överlevnadsförmåga och som förs vidare till efterkommande generationer. Men det förklarar inte uppkomsten av nya organ som inte har någon funktion förrän de är färdigutvecklade efter, rimligtvis, mycket lång tid. Under utvecklingstiden har fisken ingen nytta av de organ som håller på att utvecklas. Vi pratar nu dessutom om organ som fisken inte har nytta av förrän den kommer upp på landbacken som är okänd för den. Vad är det som gör att organen utvecklas? Det finns ingen styrning, ingen ingenjör, bakom konstruktionen.

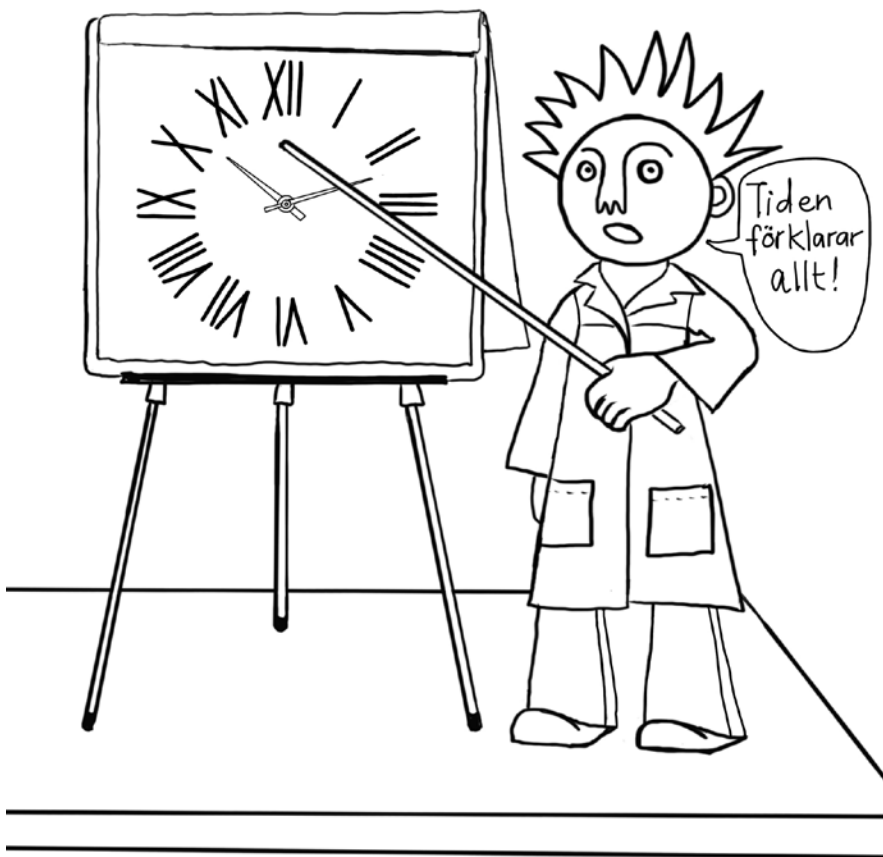
Den första fisken vandrar upp på land.

Vi godtar tills vidare att detta trots allt har hänt: en fisk har utvecklat organ för att kunna leva på land. Denna första "landkrabba" ska nu utvecklas till alla de former av mer utvecklade organismer som nu finns på jorden. Alla dessa arter ska också vartefter de utvecklas samverka med varandra, med växtriket och med lägre utvecklade djur, till en ekologisk helhet. Till slut uppstod kronan på verket, människan, som nu genom sin aktivitet allvarligt håller på att rubba den ekologiska balansen.

På vägen, och under tiden, från den första mer utvecklade landvarelsen till människan har ofattbart många förändringar, under ofattbart lång tid, inträffat. Nya arter med helt nya funktioner har uppstått. Landvarelser (och luftvarelser) med sinsemellan stora variationer till form och funktion har uppstått.

Det har också uppstått stor variation i sättet att fortplanta sig. Den första landvarelsen var kanske en amfibie som kunde leva både på land och i vattnet, och fortsatte kanske då att para sig på samma sätt som tidigare, i vattnet. Honan lägger ägg som befruktas av hanen. Men någon gång togs det definitiva steget till att helt och hållet bli en landvarelse som inte klarar sig i vatten. Då måste det också ha skett en plötslig förändring i sättet att befrukta äggen. Äggen ska nu befruktas, och avkomman utvecklas, under helt nya betingelser – på

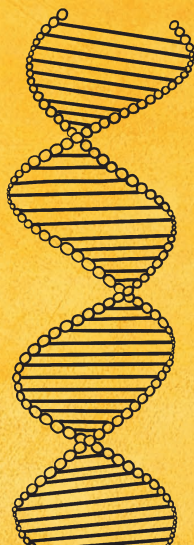
Tror du på utvecklingsläran? Vadå tror? Kan man överhuvudtaget ställa den frågan? Det är väl bevisat bortom allt tvivel att livet på jorden utvecklats så som utvecklingsläran och naturvetenskapen säger?

Vi matas ständigt med budskapet att alla aspekter av livet på jorden kan förklaras evolutionärt. Evolutionens krafter har fört oss dit vi är.

Det ligger nära till hands att kapitulera inför denna mäktiga flod av samstämmig information: Utvecklingsläran måste vara sann.

Naturvetenskapens syn på livets uppkomst och utveckling har visserligen uppnått i det närmaste världsherravälde, men betyder det – i sig självt – att utvecklingsläran måste vara sann?

Nej, utvecklingsläran måste inte vara sann. Den är inte sann! Det är budskapet i den här boken. Med logisk precision, välunderbyggd argumentation och en dos humor uppenbaras här utvecklingslärans orimlighet.

Anders Jansson är född 1956 i Svärdsjö, Dalarna. När han var 19 år flyttade han till Stockholm för jobb som teletekniker på Televerket. Han är utbildad journalist och har gett ut en egen tidning om ayurveda, Tidskriften Maharishi Ayur-Veda. Detta med ifrågasättande av utvecklingsläran var något han kom in på redan för drygt 20 år sedan. Utifrån tankefröet att detta kan inte vara rätt, har boken "Livslögnen" sakta växt fram.

**Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-76-7

